

HARRY POTTER

și

Prizonierul din Azkaban

The logo for 'WIZARDING WORLD' features a stylized sunburst or fan-like symbol above the text. The text is arranged in two lines: 'WIZARDING' on top and 'WORLD' below it, both in a serif font.

WIZARDING
WORLD

SERIA HARRY POTTER

În ordinea citirii:

Harry Potter și piatra filosofală
Harry Potter și Camera Secretelor
Harry Potter și prizonierul din Azkaban
Harry Potter și Pocalul de Foc
Harry Potter și Ordinul Phoenix
Harry Potter și Prințul Semisânge
Harry Potter și Talismanele Morții

SCENARIUL PIESEI ÎN DOUĂ PĂRȚI

O nouă poveste originală de J.K. Rowling,

John Tiffany și Jack Thorne

Harry Potter și copilul blestemat

SCENARIILE ORIGINALE

Animale fantastice și unde le poți găsi
Animale fantastice: Crimele lui Grindelwald

VOLUME ASOCIATE

Animale fantastice și unde le poți găsi
Quidditch: O perspectivă istorică
(Publicate în sprijinul Comic Relief și Lumos)
Povestirile Bardului Beedle
(Publicată în sprijinul Lumos)

HARRY POTTER
și
Prizonierul din Azkaban

J.K. ROWLING
ILUSTRĂȚII DE JIM KAY
TRADUCERE DIN ENGLEZĂ
DE RADU PARASCHIVESCU

arthur

*Lui Jill Prewett și Aine Kiely,
nașele swingului
J.K. Rowling*

*Pentru Tony și Jo,
cu mulțumiri pentru că sunt niște
prieteni așa minunați
Jim Kay*

Harry Potter era un băiat din cale-afară de neobișnuit în multe privințe. În primul rând, ura vacanța de vară mai mult decât oricare altă perioadă a anului. În al doilea, ținea cu tot dinadinsul să-și facă temele, însă era silit să se ocupe de ele pe furiș, în crucea nopții. Pe lângă astea, întâmplarea făcea să fie vrăjitor.

Se apropia miezul nopții, iar Harry stătea pe pat cu fața în jos, cu păturile strânse deasupra capului, aidoma unui cort, cu o lanternă într-o mână și cu o carte mare, legată în piele (*O istorie a magiei* de Bathilda

Bagshot), deschisă și sprijinită de pernă. Își plimba vârful tocului din pană de vultur din susul în josul paginii, încruntându-se și căutând ceva care să-l ajute să-și scrie lucrarea: „Arderea vrăjitoarelor în secolul al XIV-lea era absolut inutilă – de comentat“.

Tocul i se opri deasupra unui paragraf promițător. Harry își împinse ochelarii rotonzi pe nas, își apropie lanterna de carte și citi:

Oamenilor non-magici (mai cunoscuți drept Mageamii) le era foarte

frică de magie în epoca medievală, dar nu prea se pricepeau s-o recunoască. În rarele ocazii când prindeau o vrăjitoare sau un vrăjitor în carne și oase, arderea lor nu avea niciun efect.

Vrăjitoarea sau vrăjitorul efectua o simplă Vrajă de Înghețare a Flăcării și apoi se prefăcea că urlă de durere, fără să simtă nimic altceva decât niște gădilături ușoare. Mai mult, lui Wendelin cea Ciudată îi plăcea atât de mult să fie arsă, încât s-a lăsat prinsă de nu mai puțin de patruzeci și șapte de ori, sub diverse deghizări.

Harry își vârî tocul între dinți și căută sub pernă călimara și sulul de pergament. Scoase capacul călimării încet și cu mare grijă, își înmuie tocul în ea și se puse pe scris, oprindu-se din când în când ca să ciulească urechea, fiindcă, dacă în drum spre baie alde Dursley i-ar fi auzit scârțâitul tocului, probabil că l-ar fi încuiat în dulapul de sub scări pentru tot restul verii.

Familia Dursley de pe alea Privet numărul patru era motivul pentru care lui Harry nu-i plăcea vacanța de vară. Unchiul Vernon, mătușa Petunia și fiul lor, Dudley, erau singurele lui rude în viață. Erau Mageamii și aveau o atitudine medievală față de magie.

Părinții lui Harry, un vrăjitor și o vrăjitoare care între timp muriseră, nu erau pomeniți niciodată sub acoperișul familiei Dursley. Ani în șir, mătușa Petunia și unchiul Vernon speraseră că, persecutându-l și asupra lui pe Harry cum puteau mai bine, aveau să scoată magia din el. Spre supărarea lor, nu izbutiseră, iar acum trăiau terorizați de gândul că ar fi putut să afle cineva că Harry își petrecuse cea mai mare parte a ultimilor

doi ani la Școala pentru Vrăjitoare și Vrăjitori de la Hogwarts. Singurele lucruri pe care mai puteau să le facă alde Dursley erau să-i țină sub cheie cărțile de vrăji, bagheta, ceaunul și mătura de cum începea vacanța de vară și să nu-i dea voie să stea de vorbă cu vecinii.

Despărțirea de cărțile de vrăji fusese o mare problemă pentru Harry, fiindcă profesorii lui de la Hogwarts îi dăduseră o mulțime de teme de vacanță. Una dintre lucrări,

deosebit de antipatică și având ca temă filtrele și elixirele de micșorat, era pentru profesorul cel mai nesuferit al lui Harry, Severus Snape, care abia aștepta un motiv ca să-i dea o lună de arest. Prin urmare, Harry profitase de ocazie în prima săptămână de vacanță. Când unchiul Vernon, mătușa Petunia și Dudley ieșiseră în grădina din față ca să admire noua mașină de serviciu a unchiului Vernon (în gura mare, de bună seamă, ca să afle toată lumea de pe stradă), Harry se furișase pe scări, descuiase lacătul dulapului de sub scară, înșfăcase o parte din cărți și le ascunsese la el în dormitor. Câtă vreme nu lăsa pete de cerneală pe cearșaf, alde Dursley nu aveau cum să-și dea seama că studia magia în timpul nopții.

Harry avea mare grijă să nu se certe în zilele acelea cu mătușa și cu unchiul lui, care oricum se purtau urât cu el, și asta doar fiindcă la o săptămână după începerea vacanței primise un telefon de la un coleg vrăjitor.

Ron Weasley, care era unul dintre prietenii lui cei mai buni de la Hogwarts, provenea dintr-o ditamai familia de vrăjitori. Asta însemna că știa multe lucruri care-i erau străine lui Harry, dar nu mai folosisese în viața lui un telefon. Spre ghinionul lui, cel care răspunsese fusese unchiul Vernon.

— Vernon Dursley la telefon.

Harry, care era din întâmplare în aceeași cameră, înghețase când auzise vocea lui Ron.

— ALO? ALO? MĂ AUZIȚI? VREAU SĂ VORBESC CU HARRY POTTER!

Ron țipa atât de tare, încât unchiul Vernon sărise în picioare și ținuse receptorul la mai bine de un sfert de metru de ureche, holbându-se la el cu un amestec de furie și îngrijorare.

— CINE-I? mugise el la rându-i în receptor. CINE EȘTI?

— RON WEASLEY! răcnise Ron, ca și cum el și unchiul Vernon ar fi vorbit de la capetele unui teren de fotbal. SUNT UN PRIETEN AL LUI HARRY DE LA ȘCOALĂ...

Unchiul Vernon își ațintise ochii mici asupra lui Harry, care încremenise.

— NU E NICIUN HARRY POTTER AICI! urlase el, de data asta ținând telefonul la o lungime de braț, de parcă s-ar fi temut să nu explodeze. HABAR N-AM DESPRE CE ȘCOALĂ VORBEȘTI! SĂ NU MĂ MAI SUNI NICIODATĂ! ȘI NU CUMVA SĂ TE-APROPII DE FAMILIA MEA!

Și trântise receptorul în furcă de-ai fi zis că dăduse drumul unui păianjen veninos.

Iar cearta care urmase fusese una dintre cele mai urâte.

— CUM ÎNDRĂZNEȘTI SĂ DAI NUMĂRUL ĂSTA UNOR OAMENI CA... UNOR OAMENI CA *TINE*?! se zborșise unchiul Vernon, împrôșcându-l pe Harry cu salivă.

De bună seamă că Ron înțelesese că-l vârâse pe Harry în bucluc, fiindcă nu mai sunase niciodată. Nici Hermione Granger, cealaltă prietenă de nădejde a lui de la Hogwarts, nu dăduse vreun semn de viață. Harry bănuia că Ron o prevenise pe Hermione să nu sune, și era mare păcat, fiindcă Hermione, cea mai isteată vrăjitoare din anul lui Harry, avea părinți Mageamii, știa

să vorbească la telefon și probabil că avea destulă minte ca să nu spună că învață la Hogwarts.

Așa că Harry nu primise nicio veste de la cei doi prieteni timp de cinci săptămâni care parcă nu se mai terminau, iar vara asta amenința să devină la fel de nesuferită ca precedenta. Exista un singur câștig, dar și acela foarte mic: după ce Harry jurase să n-o mai folosească pe Hedwiga, bufnița lui, la trimis scrisori către prieteni, unchiul Vernon îi dăduse voie s-o lase liberă noaptea. Unchiul Vernon cedase din cauza tărăboiului pe care-l făcea Hedwiga dacă era ținută tot timpul în colivie.

Harry termină de scris despre Wendelin cea Ciudată și se opri din nou ca să tragă cu urechea. Liniștea din casa cufundată în întineric era destrămată doar de sforăiturile îndepărtate și zdravene ale uriașului său văr, Dudley. Mai mult ca sigur că era foarte târziu. Pe Harry îl usturau ochii de oboseală. Poate că avea să-și termine de scris lucrarea în noaptea următoare...

Închise călimara, scoase o față de pernă veche de sub pat, vârî lanterna, volumul *O istorie a magiei*, lucrarea, tocul și călimara în fața de pernă, se dădu jos și ascunse totul sub o scândură dezlipită din podea, aflată sub pat. Pe urmă se ridică, se întinse și se uită la cadranul luminos al deșteptătorului de pe noptieră, ca să vadă cât era ceasul.

Era unu noaptea. Harry simți un mic gol în stomac. Împlinise treisprezece ani cu o oră în urmă și nici măcar nu-și dăduse seama.

Un alt lucru neobișnuit la Harry era că n-avea nicio tragere de inimă să-și aștepte ziua de naștere. Nu primise niciodată o felicitare de ziua lui. Alde Dursley făcuseră pe niznaiul la ultimele două aniversări, iar Harry nu avea niciun motiv să creadă că de asta aveau să-și aducă aminte.

Străbătu camera întunecoasă, trecu pe lângă colivia mare și goală a Hedwigăi și se apropie de fereastra deschisă. Se aplecă peste pervaz și simți aerul răcoros al nopții mângâindu-l plăcut pe față după ce stătuse atât de mult timp sub pături. Hedwiga lipsea deja de două nopți. Harry nu-și făcea griji pentru ea – mai lipsise și altădată așa –, dar spera să se întoarcă în scurt timp. Era singura făptură din casa asta care nu se înfiora la vederea lui.

Deși încă era destul de scund și de slăbănog pentru vârsta lui, Harry mai crescuse câțiva centimetri în ultimul an. Și totuși, părul lui negru ca smoala rămăsese așa cum fusese dintotdeauna: din cale-afară de ciufulit, orice i-ar fi făcut. Ochii din spatele ochelarilor erau de un verde strălucitor, iar pe frunte, deslușindu-i-se destul de bine prin păr, avea o cicatrice subțire de forma unui fulger.

Dintre toate lucrurile neobișnuite pe care le avea Harry, cicatricea era cea mai ciudată. Nu era, așa cum susținuseră alde Dursley timp de zece ani, o urmă a accidentului de mașină în care-i muriseră părinții, fiindcă Lily și James Potter nu pieriseră într-un accident de mașină. Ei fuseseră uciși – uciși de cel mai temut maestru de magie neagră din ultima sută de

ani, Lordul Voldemort. Harry scăpase din acel atac și se alesese doar cu cicatricea de pe frunte când, în loc să-l omoare pe el, blestemul lui Voldemort se întorsese asupra rostitorului. Voldemort își luase tâlpășița mai mult mort decât viu...

Însă Harry se mai trezise față în față cu el de când ajunsese la Hogwarts. Amintindu-și de ultima lor întâlnire, când Voldemort i se arătase în dreptul ferestrei întunecate, Harry fu nevoit să accepte că avusese mare noroc că apucase să împlinească treisprezece ani.

Cercetă cerul înstelat în căutarea Hedwigăi, care poate că zbură înapoi la el cu un șoarece mort în cioc, așteptându-se să primească laude. Harry aruncă o privire absentă peste acoperișurile caselor și avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama ce vedea de fapt.

Profilându-se pe luna ca de aur și crescând de la o clipă la alta, o creatură ciudată și cam strâmbă se îndrepta zor-nevoie spre Harry. Acesta rămase nemișcat, uitându-se la creatura care pierdea treptat din înălțime. Șovăi preț de o clipă, cu mâna pe ivărul ferestrei, întrebându-se dacă nu era mai bine s-o închidă, însă pe urmă creatura bizară trecu pe deasupra unuia dintre felinarele de pe alea Privet, iar Harry, dându-și seama ce era, sări într-o parte, ca să-i facă loc.

Pe fereastră pătrunseră trei bufnițe, dintre care două o cărau pe-a treia, care părea să fi leșinat. Bufnițele aterizară cu o bufnitură înfundată pe patul lui Harry, iar cea din mijloc, care era mare și sură, căzu cu

fața-n sus și rămase nemișcată. Avea un pachet voluminos legat de picioare.

Harry îl recunoscuse imediat pe bufnițoiul leșinat – îl chema Errol și era al familiei Weasley. Se repezi spre pat, dezlegă sforile de la picioarele lui Errol, luă pachetul și pe urmă îl duse pe bufnițoi în colivia Hedwigăi. Errol deschise un ochi apos, scoase un mic țipăt de mulțumire și începu să bea apă cu lăcomie.

Harry se întoarse spre celelalte bufnițe. Una dintre ele, femela mare și albă ca zăpada, era Hedwiga lui. Și ea adusese un pachet și părea foarte mulțumită de sine. Îl ciupi afectuos cu ciocul pe Harry când acesta o scăpă de povară, iar pe urmă zbură prin cameră și se așeză lângă Errol.

Harry n-o recunoscuse pe a treia bufniță, o pasăre tânără și roșiatică, dar își dădu seama într-o clipită de unde venea, fiindcă pe lângă un alt pachet, al treilea, ducea și o scrisoare cu antetul Școlii Hogwarts. După ce Harry o scăpă de greutate, bufnița se umflă în pene plină de sine, își deschise aripile și zbură pe fereastră, pierzându-se în noapte.

Harry se așeză pe pat, puse mâna pe pachetul lui Errol, rupse hârtia în care era înfășurat și descoperi un cadou ambalat în foiță de aur, precum și prima felicitare de ziua lui. Cu degetele tremurându-i ușor, deschise plicul. Din el căzură două bucăți de hârtie – o scrisoare și o tăietură dintr-un ziar.

Tăietura era fără îndoială din ziarul vrăjitorilor, *Profetul vrăjitorilor*, pentru că oamenii din imaginea în alb și negru se

mișcau. Harry ridică bucata de hârtie, o netezi și citi următoarele:

*UN ANGAJAT DE LA MINISTERUL
AFACERILOR MAGICE A CÂȘTIGAT
MARELE PREMIU*

Arthur Weasley, șeful Departamentului pentru Folosirea Inadecvată a Obiectelor de Proveniență Mageamească din cadrul Ministerului Afacerilor Magice, a câștigat Marele Premiu după tragerea la sorți anuală organizată de *Profetul vrăjitorilor*.

Peste măsură de bucuros, domnul Weasley a declarat *Profetului*: „O să cheltuim câștigul pe o vacanță de vară

în Egipt, unde fiul nostru mai mare, Bill, lucrează ca distrugător de blesteme la Banca de Vrajitorii Gringotts.“

Familia Weasley va petrece o lună în Egipt și va reveni în țară odată cu începerea noului an școlar la Hogwarts, unde învață în prezent cinci dintre copiii familiei.

Harry studie fotografia mișcătoare, iar pe chip îi înflori un zâmbet larg când îi văzu pe toți cei nouă membri ai familiei Weasley făcându-i frenetic cu mâna din fața unei piramide uriașe: micuța și dolofana doamnă Weasley, domnul Weasley cel înalt și cu început de chelie, șase băieți și o fată, care aveau cu toții (deși nu-ți dădeai seama din

fotografia în alb și negru) un păr roșu ca focul. Chiar în mijlocul fotografiei era Ron, înalt și deșirat, ținându-l pe umăr pe Trântor, șobolanul lui de companie, și cu brațul petrecut pe după mijlocul lui Ginny, surioara lui.

Harry se gândi că nimeni n-ar fi meritat să câștige o sumă mare de bani mai mult decât cei din familia Weasley, care erau din cale-afară de cumsecade, dar săraci lipiți. Puse mâna pe scrisoarea de la Ron și-o deschise.

Dragă Harry,

La mulți ani!

Să știi că-mi pare foarte rău pentru telefonul ăla. Sper că Mageamiii nu ți-au făcut zile fripte. L-am întrebat pe tati și mi-a zis că n-ar fi trebuit să strig.

Aici în Egipt e nemaipomenit. Bill ne-a plimbat pe la toate mormintele și n-o să-ți vină să crezi ce blesteme rosteau vrăjitorii ăștia egipteni de demult. Mami n-a lăsat-o pe Ginny să intre în ultimul la care am fost. Înăuntru erau o grămadă de schelete de mutanți, de Mageamii care intraseră prin efracție și cărora le crescuseră capete și alte chestii în plus.

Nu mi-a venit să cred că tati a câștigat marele premiu la tragerea la sorti. Șapte sute de galeoni! Cei mai mulți s-au dus pe excursia asta, dar tot mi-a rămas destul ca să-mi iau o baghetă nouă pentru la anul.

Harry își amintea foarte bine de ziua când i se rupsese lui Ron vechea baghetă.

Se întâmplase când mașina cu care zburau cei doi la Hogwarts intrase într-un copac din curtea școlii.

O să ne întoarcem cu o săptămână înainte să înceapă trimestrul și o să mergem la Londra să-mi iau bagheta și cărțile noi. Crezi că putem să ne întâlnim acolo?

Nu-i lăsa pe Mageamii să te pună cu botul pe labe!

Încearcă să vii la Londra.

Ron

P.S. Percy a ieșit șeful băieților. A primit scrisoarea săptămâna trecută.

Harry se mai uită o dată la fotografie. Percy, care era în anul șapte (și ultimul) la Hogwarts, arăta plin de importanță. Își prinsese insigna de șef al băieților de fesul așezat într-o parte pe părul îngrijit, iar ochelarii cu rame de baga îi străluceau sub soarele Egiptului.

Harry se ocupă apoi de cadou și-l despachetă. Înăuntru se găsea ceva care semăna cu un titirez miniatural de sticlă. Iar sub el dădu peste un alt bilet de la Ron.

Harry, ăsta e un spionoscop de buzunar. Dacă se apropie cineva dubios de tine, trebuie să se aprindă și să se învârtă. Bill spune că e o făcătură bună doar de păcălit turiștii vrăjitori și că nu te poți bizui pe el, fiindcă aseară la cină s-a aprins întruna. Dar nu și-a

dat seama că Fred și George îi puseseră gândaci în supă.

Pa,
Ron

Harry puse spionoscopul de buzunar pe noptieră, unde rămase nemișcat, sprijinit într-o parte, reflectând limbile luminoase ale ceasului. Îl privi fericit câteva clipe, după care puse mâna pe pachetul adus de Hedwiga.

Și înăuntrul lui se găseau un cadou împachetat, o felicitare și o scrisoare, de data asta de la Hermione.

Dragă Harry,

Mi-a scris Ron și mi-a povestit că a sunat acasă la unchiul Vernon. Sper că ai scăpat cu bine.

La ora asta, sunt în vacanță în Franța și nu știam cum să fac să-ți trimit astea – dacă deschideau pachetul la vamă? –, dar pe urmă a apărut Hedwiga! Cred că a vrut să se asigure că măcar de data asta o să primești ceva de ziua ta. Ți-am cumpărat cadoul prin comandă via bufniță; am văzut o reclamă în *Profetul vrăjitorilor* (mi-am făcut abonament, e foarte bine să fii la zi cu ce se petrece în lumea vrăjitorilor). Ai văzut fotografia cu Ron și ai lui de-acum o săptămână? Pun capul jos că învață o grămadă de lucruri și chiar sunt invidioasă – vrăjitorii egipteni din vechime erau fascinanți.

Și pe-aici circulă câteva povești interesante legate de vrăjitoria din zonă. Mi-am refăcut toată lucrarea la istoria magiei ca să prind și o parte din ce-am aflat aici. Sper că nu e prea lungă, mi-au ieșit două suluri de pergament în plus față de cât ne ceruse profesorul Binns.

Ron spune c-o să fie la Londra în ultima săptămână de vacanță. Poți să ajungi și tu? O să te lase unchiul și mătușa? Sper din suflet să vii. Dacă nu, ne vedem oricum în Expresul de Hogwarts pe 1 septembrie!

Cu drag,
Hermione

P.S. Ron spune că Percy a ajuns șeful băieților. Cred că nu-și mai încapе în piele. Dar lui Ron nu prea pare să-i convină.

Harry râse din nou, după care lăsă scrisoarea și puse mâna pe cadou. Era foarte greu. La cum o știa pe Hermione, avea certitudinea că era un ditamai cărțoiul plin de vrăji foarte grele – dar nu era. Inima îi zvâcni în piept când rupse ambalajul și văzu o casetă elegantă din piele neagră, pe care erau incrustate câteva cuvinte cu fir de argint: *Trusă pentru întreținerea cozilor de mătură*.

— Ce tare, Hermione! șopti el, deschizând caseta ca să se uite înăuntru.

În casetă se găseau un borcan mare cu cremă Fleetwood pentru lustruirea

mânerelor, o forfecuță de argint pentru îndreptarea perilor de mătură, o mică busolă de bronz pe care s-o prinzi de mătură pentru deplasările lungi și un *Ghid de întreținere personală a măturilor*.

În afară de prieteni, lucrul de la Hogwarts de care lui Harry îi era cel mai dor era Quidditch-ul, cel mai răspândit sport din lumea magicienilor – deosebit de primejdios, foarte palpitant și jucat pe cozi de mătură. Întâmplător, Harry era un foarte bun jucător de Quidditch și fusese cel mai tânăr elev din ultimul secol care fusese selecționat de una dintre echipele caselor de la Hogwarts. Unul dintre cele mai prețioase obiecte ale lui era mătura de curse Nimbus Două Mii.

Harry puse deoparte caseta de piele și luă ultimul pachet. Recunoscu imediat scrisul mâzgălit de pe hârtia de împachetat: cadoul venea de la Hagrid, paznicul de la Hogwarts. Rupse prima hârtie și văzu ceva din piele verde, dar înainte să apuce să-l deschidă cum se cuvenea pachetul fu cuprins de un tremur ciudat și ceea ce se găsea înăuntru scoase un zgomot brusc și puternic, de parc-ar fi avut fălci.

Harry îngheță. Știa că Hagrid nu i-ar fi trimis niciodată ceva periculos cu bună știință, numai că nu împărtășea părerea oamenilor obișnuiți cu privire la ce era periculos. I se dusese buhul că se împrietenea cu tot soiul de păianjeni uriași, că se ducea să cumpere câini răi, cu trei capete, de pe la mușteriii din cârciumi și că la un moment dat ascunsese niște ouă de dragon la el în colibă.

Harry împunse neliniștit pachetul. Zgomotul brusc și puternic se repetă. Se întinse după veioza de pe noptieră, o înșfăcă zdravăn cu o mână și o ridică deasupra capului, gata să lovească. Pe urmă apucă restul ambalajului cu cealaltă mână și trase.

Iar din ambalaj căzu... o carte. Harry de-abia avu timp să-i observe coperta verde și frumoasă, pe care se întindea titlul *Monstruoasa carte a monștrilor*, înainte să se întoarcă pe o parte și să se miște repede pe pat, ca un fel de rac ciudat.

— Hopaaa, murmură Harry.

Cartea sări de pe pat cu o bufnitură puternică și străbătu repede camera. Harry o urmări pe furiș. Cartea se ascunse în spațiul întunecos de sub biroul lui. Rugându-se ca alde Dursley să doarmă buștean, Harry se așeză în patru labe și întinse mâna după ea.

— Au!

Cartea i se închise peste mână ca o mușcătură și pe urmă trecu repede pe lângă el, mișcându-se mai departe sprijinită pe coperte. Harry se ridică un pic derutat, se aruncă asupra ei și izbuti s-o imobilizeze. Unchiul Vernon scoase un mormăit somnoros și puternic din camera de alături.

Hedwiga și Errol se uitau cu interes, în timp ce Harry strânse bine la piept cartea care se zbătea, dădu fuga la niște sertare și scoase de acolo o curea cu care o legă zdravăn. *Monstruoasa carte a monștrilor* se agită înfuriată, dar nu mai putu s-o ia la sănătoasa sau să muște, așa că Harry o aruncă pe pat și se întinse după felicitarea de la Hagrid.

DRAGĂ HARRY,
LA MULȚI ANI!

M-AM GÂNDIT CĂ S-AR PUTEA
SĂ-ȚI PRINDĂ BINE LA ANU'. MAI
MULTE NU SPUN. ÎȚI POVESTESC
CÂND NE VEDEM.

SPER CĂ MAGEAMIII SE POARTĂ
FRUMOS CU TINE.

TOATE BUNE,
HAGRID

Lui Harry i se păru de rău augur că Hagrid era de părere că o carte care mușca avea să-i fie de folos, dar puse felicitarea lângă cele primite de la Ron și Hermione, cu un

zâmbet mai larg ca oricând. Îi rămăsese de citit doar scrisoarea de la Hogwarts.

Harry tăie plicul, observând că era ceva mai gros decât de obicei, scoase prima pagină de pergament dinăuntru și citi:

Dragă domnule Potter,

Te rog să ții cont că noul an școlar va începe la 1 septembrie. Expresul de Hogwarts va pleca din gara King's Cross, de la peronul nouă și trei sfer-turi, la ora unsprezece.

Elevilor din anul trei li se permite să viziteze orașelul Hogsmeade în anumite weekenduri. Te rog să

înmânezi formularul alăturat spre semnare unui părinte sau tutorelui.

Îți trimit de asemenea lista cărților pentru anul viitor.

Cu sinceritate,

Prof. M. McGonagall

Director adjunct

Harry scoase formularul pentru obținerea autorizației de vizitare și se uită la el, fără să mai zâmbească. Ar fi fost minunat să meargă la Hogsmeade în weekenduri, știa că era un orășel locuit doar de vrăjitori și vrăjitoare și încă nu pusese piciorul acolo. Dar cum naiba putea să-l convingă pe unchiul Vernon sau pe mătușa Petunia să semneze formularul?

Se uită la ceasul deșteptător. Se făcuse două noaptea.

Hotărând că avea să se ocupe de formularul pentru Hogsmeade de dimineață, după trezire, Harry se vârî la loc în pat și se întinse să mai taie o zi din calendarul pe care și-l făcuse singur și cu ajutorul căruia număra zilele rămase până când avea să se întoarcă la Hogwarts. Pe urmă își scoase ochelarii și se întinse cu ochii deschiși și cu fața spre cele trei felicitări.

Oricât ar fi fost el de neobișnuit, în clipa aceea Harry Potter se simți ca toată lumea: se bucură, pentru prima dată în viață, că era ziua lui.

ELEVEN

CHILD SINGLE

SICKLES

CAPITOLUL III

CAVALEROBUZUL

Harry mai merse vreo câteva străzi înaintea să se prăbușească lângă un zid jos din Magnolia Crescent, gâfâind din cauză că trăsesese cufărul după el. Rămase pe loc cuminte, pradă mai departe furiei și ascultându-și inima care-i bătea nebunește în piept.

Însă după ce stătu singur zece minute pe strada cufundată în beznă, se simți năpădit de un alt sentiment: panica. Oricum ar fi privit chestiunea, nu se aflase niciodată într-o situație mai rea. Rămăsese singur în lumea întunecoasă a Mageamiilor și chiar nu avea unde să se ducă. Partea cea mai proastă era că tocmai făcuse o vrajă

serioasă, ceea ce avea să-i aducă, mai mult ca sigur, exmatricularea de la Hogwarts. Încălcase atât de grav Decretul de Limitare a Vrăjitoriiilor Comise de Minori, încât chiar se mira că reprezentanții trimiși de Ministerul Afacerilor Magice încă nu se rezisera asupra-i.

Se înfioră și mătură cu privirea Magnolia Crescent de la un capăt la altul. Ce avea să se-ntâmpale cu el? Va fi arestat sau scos pur și simplu din lumea vrăjitorilor? Se gândi la Ron și la Hermione, iar deznădejdea îl cuprinse și mai rău. Își spuse că, indiferent dacă era sau nu un infractor, Ron și Hermione l-ar fi ajutat cu siguranță, numai că

plecaseră amândoi în străinătate și din moment ce n-o avea nici pe Hedwiga, nu putea să ia legătura cu ei în niciun fel.

Pe lângă asta, nu mai avea nici bani de-ai Mageamiilor. Îi rămăsese ceva aur vrăjitoresc în punga de pe fundul cufărului, însă restul averii pe care i-o lăsaseră părinții se găsea într-un seif al Băncii Vrăjitoarești Gringotts din Londra. Dar nu avea putere să tragă după el cufărul până la Londra. Asta dacă nu cumva...

Își coborî privirile spre bagheta pe care încă o strângea în mână. Dacă fusese deja exmatriculat (iar acum inima îi bătea dureros de repede), încă un pic de vrajă n-avea cum să strice. Avea la el Mantia de Invizibilitate pe care-o moștenise de la tatăl lui – dacă vrăjea cufărul ca să-l facă ușor ca fulgul, îl lega de coada măturii, iar apoi se înfășura în mantie și zbura până la Londra? Pe urmă n-avea decât să ia restul banilor din seif și... să-și înceapă viața de proscris. Era o perspectivă groaznică, dar nu-și permitea să mai rămână multă vreme sprijinit de zid, dacă nu cumva îi ardea să fie luat la întrebări de poliștii Mageamii și să le spună ce căuta afară în creierii nopții, cu un cufăr doldora de cărți vrăjitoarești și o coadă de mătură.

Harry deschise cufărul din nou și dădu la o parte ce mai era prin el, căutându-și Mantia de Invizibilitate. Dar înainte s-o găsească se îndreptă de șale brusc și se uită încă o dată în jur.

O furnicătură ciudată pe care-o simți pe șira spinării îi dădu impresia că era urmărit, dar strada părea pustie, iar din casele

masive și pătrătoase nu se vedea licărul niciunei lumini.

Se aplecă iar deasupra cufărului, dar se ridică la loc aproape imediat, cu mâna înțeleștată pe baghetă. Mai mult simțise decât auzise: cineva sau ceva stătea în spatele lui, în spațiul îngust dintre garaj și gard. Harry miji ochii spre aleea muiată în smoală. Trebuia doar să facă o mișcare și atunci avea să-și dea seama dacă era o pisică vagaboandă sau... altceva.

— *Lumos*, murmură Harry și o lumină se ivi la capătul baghetei, cât pe-aci să-l orbească.

O ridică deasupra capului, iar zidurile de piatră ale casei de la numărul doi scânteiară dintr-odată; ușa garajului luci, iar între ziduri Harry văzu destul de bine conturul mătăhălos a ceva foarte masiv, cu ochi mari și strălucitori.

Harry făcu un pas în spate. Lovi cufărul cu piciorul și se împiedică. Îi zbură bagheta din mână când întinse brațul ca să-și amortizeze căderea și ateriză direct în canalul de scurgere.

Se auzi un bubuit asurzitor, iar Harry își ridică mâinile ca să-și ferească ochii de o lumină neașteptată și orbitoare...

Cu un urlet, se rostogoli la timp pe trotuar. O clipă mai târziu, două faruri și două roți uriașe se opriră cu un scrâșnet tocmai în locul unde stătuse. Ele aparțineau, după cum văzu Harry când își ridică prudent capul, unui autobuz de un violet aprins, cu trei etaje, care se ivise din senin. Literele aurite de pe parbriz compuneau cuvântul *Cavalerobuz*.

Pentru o fracțiune de secundă, Harry se întrebă dacă nu cumva o luase razna din cauza căzăturii. Pe urmă un taxator în uniformă violet sări din autobuz și începu să vorbească tare, de parcă i s-ar fi adresat nopții:

— Bine-ați venit în cavalerobuz, mijlocul de transport de urgență pentru vrăjitorii sau vrăjitoarele la ananghie! Întindeți frumusețea mâna cu bagheta, urcați și vă putem duce oriunde vreți să mergeți. Mă cheamă Stan Shunpike și-o să vă-nsoțesc în noaptea as...

Taxatorul se opri brusc. Tocmai dăduse cu ochii de Harry, care rămăsese așezat pe trotuar. Harry puse din nou mâna pe baghetă și se ridică anevoie. De aproape, văzu că Stan Shunpike era cu doar câțiva ani mai mare decât el, cel mult optsprezece sau nouăsprezece, și că avea urechi clăpăuge și câteva coșuri de toată frumusețea.

— Ce faci aici? întrebă Stan, renunțând la tonul oficial.

— Am căzut, spuse Harry.

— Păi de ce, mă rog? rânji Stan.

— N-am vrut să cad, răspunse Harry enervat.

I se rupseseră pantalonii la un genunchi, iar mâna pe care se sprijinise în cădere sângera. Deodată își aminti de ce căzuse și se răsuci repede să se uite înspre alea dintre garaj și gard. Farurile de distanță o luminau din plin și se vedea că nu era nimeni acolo.

— La ce te uiți? întrebă Stan.

— Era o chestie mare și neagră, zise Harry, arătând destul de nesigur spre

spațiul liber. Ca un câine... dar foarte mare...

Își întoarse privirile spre Stan, care rămăsese cu gura ușor deschisă. Cu un sentiment de stinghereală, văzu că ochii lui Stan se fixaseră pe cicatricea de pe fruntea lui Harry.

— Ce-ai acolo, pe cap? întrebă el deodată.

— Nimic, răspuse repede Harry, întinzându-și părul peste cicatrice.

Dacă tot îl căutau cei de la Ministerul Afacerilor Magice, măcar să nu le facă viața foarte ușoară.

— Cum te cheamă? insistă Stan.

— Neville Longbottom, răspuse Harry, rostind primul nume care-i trecuse prin cap. Ia zi, continuă el grăbit, sperând să-i distragă atenția lui Stan, spunei că autobuzul ăsta te duce *oriunde*?

— Da, răspuse Stan umflându-se în pene. Oriunde, numai uscat să fie. Pe sub apă nu merge. Auzi, adăugă el, intrând din nou la bănuieli, tu chiar ne-ai *făcut* semn să oprim, nu? Ai întins mâna cu bagheta, nu?

— Da, zise Harry repede. Cât îmi iei până la Londra?

— Unșpe seceri, răspuse Stan, da' pentru paișpe ai o ciocolată fierbinte, iar pentru cinșpe o sticlă cu apă caldă și-o periuță de dinți de ce culoare vrei.

Harry mai cotrobăi o dată prin cufăr și vârî niște monede de argint în mâna lui Stan. Pe urmă el și Stan ridicară cufărul pe treptele autobuzului, cu colivia Hedwigăi deasupra.

Autobuzul nu avea scaune; în locul lor erau șase paturi cu schelet de alamă în spatele geamurilor cu perdele. Lumânări fixate în suporturi ardeau lângă fiecare pat și iluminau pereții lambrisați. Un vrăjitor scund cu bonetă de noapte, care stătea mai în spatele autobuzului, mormăi „Nu acum, mersi, tocmai pun niște melci în saramură“, apoi se răsuci fără să se trezească pe partea cealaltă.

— Ia-l pe ăsta, șopti Stan, împingând cu-fărul lui Harry sub patul din spatele șoferului care stătea la volan într-un fotoliu. El e șoferul nostru, Ernie Prang. El e Neville Longbottom, Ern.

Ernie Prang, un vrăjitor bătrâior, cu ochelari foarte groși, îl salută din cap pe Harry, care, încă neliniștit, își mai aranjă o dată părul peste cicatrice și se așeză pe pat.

— Ia-o din loc, Ern, spuse Stan, așezându-se în fotoliu lângă Ernie.

Se auzi încă un bubuit strașnic, iar în clipa următoare Harry se trezi întins pe pat, azvârlit la orizontală de viteza cavalerobuzului. Ridicându-se în capul oaselor, se uită pe fereastra întunecoasă și văzu că acum goneau pe o cu totul altă stradă. Stan cercetă figura uluită a lui Harry, încântat din cale-afară.

— Aici eram înainte să ne faci semn, spuse el. Unde suntem, Ern? Undeva în Țara Galilor?

— Îhî, făcu Ernie.

— Dar cum se face că n-aud Mageamiii autobuzul? vru să știe Harry.

— Ȃia?! zise Stan cu dispreț. Habar n-au să asculte, nu? Și nici să se uite. Nu observă niciodată nimic.

— Mai bine du-te și trezește-o pe doamna Marsh, Stan, spuse Ernie. Acuși ajungem în Abergavenny.

Stan trecu pe lângă patul lui Harry și dispăru pe o scară îngustă de lemn. Harry se uita în continuare pe geam, simțindu-se din ce în ce mai agitat. Ernie nu părea să fi învățat nimic despre rostul și foloasele volanului. Cavalerobuzul se urca mereu pe trotuar, dar nu lovea nimic; șirurile de stâlpi cu felinar, cutiile poștale și pubelele îi săreau din cale când se apropia și se întorceau la loc după ce trecea mai departe.

Stan coborî scările urmat de o vrăjitoare cam verzuie, înfășurată într-o pelerină.

— Așa, doamnă Marsh, spuse Stan mulțumit, în clipa când Ern călcă frâna, iar paturile se deplasară cu aproape o jumătate de metru spre partea din față a autobuzului.

Doamna Marsh își lipi o batistă de gură și coborî cele câteva trepte. Stan îi aruncă bagajul și închise repede ușile; se auzi un al treilea bubuit puternic, iar autobuzul începu să gonească pe un drum de țară îngust și șerpuit, în timp ce copacii se dădeau la o parte din fața lui.

Harry n-ar fi putut să doarmă nici dac-ar fi călătorit cu un autobuz care nu scotea asemenea bubuituri și nu făcea salturi de aproape două sute de kilometri odată. I se strânse stomacul când se trezi din nou întrebându-se ce avea să se-ntâmple cu el și dacă alde Dursley izbutiseră s-o dea jos de pe tavan pe mătușa Marge.

Stan deschisese *Profetul vrăjitorilor* și citea ceva cu limba între dinți. Un bărbat tras la față, cu părul lung și năclăit, îi făcea discret cu ochiul lui Harry de pe prima pagină. I se părea ciudat de cunoscut.

— Bărbatul ăla! zise Harry, uitând de necazuri pentru o clipă. A fost la știrile Mageamiilor!

Anywhere &
Everywhere
(Except Underwater)

KNIGHT BUS

SKELE
GRU

KB

The D

Stan se întoarce la prima pagină și chicoti.

— Sirius Black, spuse el, încuviințând din cap. Sigur c-a fost la știrile Mageamiilor, Neville. Unde-ai trăit până acum?

Scoase un fel de chicotit superior văzând expresia buimacă de pe chipul lui Harry, rupse prima pagină și i-o întinse.

— Ar trebui să citești ziarele mai mult, Neville.

Harry ridică pagina de ziar la lumina lumânării și citi:

BLACK ÎNCĂ LIBER

Sirius Black, poate cel mai ticălos prizonier care a fost închis vreodată

în fortăreața Azkaban, încă nu a fost prins, după cum a confirmat astăzi Ministerul Afacerilor Magice.

„Facem tot ce putem ca să-l prindem pe Black“, a declarat Cornelius Fudge, ministrul Afacerilor Magice, în cursul dimineții, „și recomandăm comunității magicienilor să-și păstreze calmul.“

Fudge a fost criticat de anumiți membri ai Federației Internaționale a Magilor pentru că l-a informat pe prim-ministrul Mageamiilor despre producerea crizei.

„Mă rog, adevărul e că a trebuit s-o fac“, a declarat Fudge pe un ton

irascibil. „Black e nebun. E un pericol pentru oricine - i iese în cale, magician sau Mageamiu. Am promisunea prim-ministrului că n-o să sufle o vorbă nimănui despre identitatea lui reală. Și să fim serioși – cine l-ar crede dacă ar face-o?”

Deși Mageamiilor li s-a spus că Black are o pușcă (un fel de baghetă de metal cu care Mageamiii se omoară între ei), comunitatea magicienilor se teme de un masacru asemănător celui produs cu doisprezece ani în urmă, când Black a ucis treisprezece persoane cu un singur blestem.

Harry se uită la ochii înfundați în orbite ai lui Sirius Black, singura parte a chipului supt care părea însuflețită. Nu întâlnise niciodată un vampir, dar văzuse ilustrații cu ei la orele de Tehnici de Apărare contra Magiei Negre, iar Black, cu fața lui ca de ceară, le semăna foarte bine.

— Te ia cu frig, nu? întrebă Stan, care se uitase la Harry cum citea.

— A ucis *treisprezece* oameni, zise Harry, înapoindu-i pagina lui Stan, cu un *singur* blestem?

— Da, răspunse Stan. Cu lume de față, în văzul tuturor. Ziua în amiaza mare. A ieșit ditamai buclucul, nu, Ern?

— Îhî, confirmă Ernie mohorât.

Stan se răsuci în fotoliu și se sprijini cu mâinile de spătar, să-l vadă mai bine pe Harry.

— Black l-a susținut sus și tare pe Știm-Noi-Cine, spuse el.

— Pe cine, pe Voldemort? întrebă Harry, fără să se gândească.

Lui Stan îi albiră până și coșurile de pe față, iar Ern smuci atât de tare de volan, încât o întregă fermă trebui să se dea la o parte ca să se ferească de autobuz.

— Nu ești întreg la cap? gemu Stan. De ce i-ai spus numele?

— Îmi pare rău, răspunse repede Harry. Îmi pare rău, am... am uitat...

— Ai uitat! repetă Stan cu glasul stins. Să fiu al naibii, îmi bate inima de zici că-mi sare-afară...

— Și spui că... Black l-a susținut pe Știm-Noi-Cine? întrebă prudent Harry, parcă scuzându-se încă o dată.

— Da, răspunse Stan, masându-și în continuare pieptul. Da, chiar așa. Cică i-a fost foarte apropiat lu' Știm-Noi-Cine... oricum, când 'Arry Potter ăl mic l-a făcut să-și piardă puterile pe Știm-Noi-Cine — Harry își mai acoperi o dată fruntea cu părul —, toți susținătorii lu' Știm-Noi-Cine au fost urmăriți și găsiți, nu, Ern? Cei mai mulți s-au prins că se terminase totu' după ce-o pățise Știm-Noi-Cine, așa c-au mers pe burtă. Nu și Sirius Black. Am auzit că voia să fie mâna dreaptă a lu' Știm-Noi-Cine după ce punea mâna pe putere. Oricum, l-au încercuit pe Black în mijlocu' unei străzi pline de Mageamii, Black a scos bagheta, a aruncat în aer juma' de stradă și-au

pățit-o un vrăjitor și doișpe Mageamii care i s-au pus de-a curmezișu'. Groaznic, nu? Și știi ce-a făcut Black dup-ai-a? continuă Stan, cu o șoaptă teatrală.

— Ce? întrebă Harry.

— A răs, răspunse Stan. A stat frumușel acolo și-a răs. Iar când au ajuns întăririle de la Ministeru' Afacerilor Magice, s-a dus cuminte cu ei, dar tot a răs de s-a spart. Fi-îndcă-i nebun, nu, Ern? Nu-i nebun?

— Dacă nu era când l-au băgat la Azkaban, acum nu-ncape vorbă că e, spuse Ern cu vocea lui moale. Mai bine mi-aș da foc decât să pun picioru' acolo. Da' las' c-așa-i trebuie... după ce-a făcut...

— Și știi că s-au dat peste cap să acopere toată povestea, nu, Ern? întrebă Stan. Di-tamai strada aruncată-n aer și toți Mageamiii ăia morți. Ce-au zis că s-a-ntâmplat, Ern?

— Cic-a explodat o conductă de gaze, mormăi Ern.

— Iar acum a ieșit, zise Stan, uitându-se din nou la fotografia din ziar în care apărea fața suptă a lui Black. N-a mai scăpat nici-meni pân-acu' de la Azkaban, nu, Ern? Să mă pici cu ceară și nu știu cum a făcut-o. Cumplit, nu? Chit că nu prea-l văd să scape de paznicii de la Azkaban, ce zici, Ern?

Ernie se înfioră dintr-odată.

— Fii băiat de treabă și schimbă vorba, Stan, te rog frumos. Doar ce-ai adus vorba de paznicii de la Azkaban și mi s-a pus un sloi pe șiră.

Stan lăsă ziarul deoparte cam fără chef, iar Harry se sprijini de fereastra cavalero-buzului, simțindu-se mai rău ca niciodată.

Nu putea să nu se gândească la ce avea să le spună Stan pasagerilor peste câteva seri.

— Ați auzit ce-a făcut 'Arry Potter ăla? Și-a făcut mătușa să pocnească! L-am avut aici, cu noi, în cavalerobuz, nu? Încerca să spele putina...

Și el, Harry, încălcase legea vrăjitoriei la fel ca Sirius Black. Dar oare era umflarea mătușii Marge o faptă îndeajuns de gravă ca să-l trimită la Azkaban? Harry nu știa nimic despre închisoarea vrăjitorilor, deși toți cei pe care-i auzise vorbind despre ea o făcuseră cu aceeași spaimă în glas. Hagrid, paznicul de la Hogwarts, petrecuse două luni acolo nu mai departe de anul trecut. Harry nu avea cum să-i uite teroarea de pe chip când i se spusese unde avea să meargă, iar Hagrid era unul dintre cei mai curajoși oameni pe care-i cunoștea Harry.

Cavalerobuzul gonia în beznă, azvârlind din calea lui tufe și borne kilometrice, cabine telefonice și copaci, iar Harry stătea întins pe patul cu saltea de puf neliniștit și amărât. După o vreme, Stan își aminti că Harry îi plătise o ciocolată caldă, dar i-o vărsă din greșeală pe pernă când autobuzul plecă brusc din Anglesey și ajunse într-o clipită la Aberdeen. Unul câte unul, mai mulți vrăjitori și vrăjitoare în halate și papuci apărură de la etajele de sus ca să coboare din autobuz. Păreau cu toții foarte mulțumiți că pleacă.

În cele din urmă, dintre toți pasagerii rămase doar Harry.

— Așa, Neville, spuse Stan, bătând din palme. Unde te lăsăm în Londra?

— Pe Aleea Tor, răspunse Harry.

— S-a făcut, zise Stan. Țin'-te bine... BUF!!!

Acum goneau deja pe Charing Cross Road. Harry se ridică în capul oaselor și se uită la clădirile și la băncile care se fereau din calea cavalerobuzului. Cerul începea să se lumineze. Harry avea de gând să mai stea ascuns câteva ore, apoi să se ducă la Gringotts de îndată ce se deschidea și pe urmă să se aștearnă drumului — încotro, nici el nu știa.

Ern călcă frâna și cavalerobuzul opri cu un scrâșnet în fața unei cârciumi mici și sărăcicioase, la Cazanul Găurit, în spatele căreia se găsea intrarea fermecată pe Aleea Tor.

— Mulțumesc, îi spuse Harry lui Ern.

Coborî scările dintr-o săritură și-l ajută pe Stan să-i pună cufărul și colivia Hedwigăi pe trotuar.

— Bine, zise el. La revedere.

Dar Stan nu era atent la el. Rămas în ușa autobuzului, se holba la intrarea întunecoasă de la Cazanul Găurit.

— Aici erai, Harry, se auzi o voce.

Înainte să se poată întoarce, Harry simți o mână pe umăr. În același timp, Stan strigă:

— Să dea dracii! Vino-ncoace, Ern! Vino-ncoa'!

Harry se uită să vadă a cui era mâna care i se oprise pe umăr și simți o găleată de gheață revărsându-i-se în stomac ca o cascadă — dăduse tocmai peste Cornelius Fudge, ministrul Afacerilor Magice în persoană.

Stan sări pe trotuar lângă ei.

— Cum i-ați zis lui Neville, dom' ministru? întrebă el agitat.

Fudge, un om scund și solid, cu un pardesiu lung, cu dungi fine, părea înfrigurat și vlăguit.

— Neville? repetă el, încruntându-se. Asta-i Harry Potter.

— Știam eu! strigă vesel Stan. Ern! Ern! Ia ghici cine-i Neville! E 'Arry Potter! Și i se vede cicatricea!

— Da, da, spuse Fudge posac. Bun, mă bucur că l-ați luat pe Harry cu cavalerobuzul, dar acum noi doi trebuie să intrăm un pic la Cazanul Găurit...

Fudge își apăsă și mai tare mâna pe umărul lui Harry, care se văzu dus aproape cu forța în cârciumă. O siluetă gârbovită, care ținea un felinar, se ivi pe ușa din spatele barului. Era Tom, proprietarul zbârcit și fără dinți.

— Ați pus mâna pe el, dom' ministru! zise Tom. Vreți să vă aduc ceva? O bere? Un coniac?

— Poate mai degrabă un ceai, răspuse Fudge, care încă nu-i dăduse drumul lui Harry.

În spatele lor se auziră câteva găfâituri și un zgomot puternic de obiecte târâte, după care apărură Stan și Ern, care duceau cufărul lui Harry și colivia Hedwigăi, aruncând priviri curioase în jur.

— De ce nu ne-ai zis cine ești, Neville, ha? întrebă Stan, zâmbindu-i lui Harry, în timp ce Ern, cu figura lui de bufnițoi, i se uita cu interes peste umăr.

— Și-aș mai vrea un loc doar pentru noi, dacă nu te superi, Tom, zise Fudge, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Rămas-bun, le spuse Harry amărât lui Stan și Ern, pe când Tom îl poftea pe Fudge spre coridorul de lângă bar.

— Pa, Neville! strigă Stan.

Fudge îl ținu din scurt pe Harry pe coridorul îngust, luându-se după felinarul lui Tom, până când ajunseră cu toții într-un separeu. Tom pocni din degete, un foc începu să ardă în cămin, iar proprietarul ieși din cameră cu plecăciuni.

— Stai jos, Harry, spuse Fudge, arătându-i un scaun lângă foc.

Harry se așeză, simțind cum i se face pielea ca de găină, cu toată căldura flăcărilor. Fudge își scoase pardesiuul cu dungi fine și-l aruncă lângă el, după care își ridică pantalonii costumului verde-închis și se așeză în fața lui.

— Mă numesc Cornelius Fudge, Harry. Sunt ministrul Afacerilor Magice.

Harry era la curent cu asta, bineînțeles; îl mai văzuse o dată pe Fudge, dar fiindcă se înfășurase în Mantia de Invizibilitate a tatălui său, Fudge n-avea cum să știe.

Hangiul Tom se ivi din nou, cu un șorț pus peste cămașa de noapte, aducând o tavă cu ceai și pogăcele. Puse tava pe o masă între Fudge și Harry și ieși din separeu, închizând ușa după el.

— Ei bine, Harry, zise Fudge, turnându-și ceai, recunosc că ne-ai pus pe jar. Să fugi așa de-acasă de la mătușa și de la unchiul tău! Chiar începusem să cred... dar acum ești în siguranță și asta-i cel mai important.

Își unse o pogăcea cu unt și împinse farfuria spre Harry.

— Mănâncă, Harry, arăți cam jigărit. Așa. O să-ți facă plăcere să afli că ne-am ocupat de neplăcuta dilatare a domnișoarei Marjorie Dursley. Am trimis doi lucrători de la Brigada de Dezlegare a Magcidentelor pe aleea Privet acum câteva ore. Domnișoara Dursley a fost înțepată și i s-a umblat la memorie. Nu-și mai amintește nimic din ce s-a-ntâmpat. Așa că s-a rezolvat totul fără tam-tam.

Fudge îi zâmbi lui Harry pe deasupra câinii de ceai, ca un unchi care-și mănâncă nepotul preferat din priviri. Harry, căruia nu-i venea să creadă, deschise gura ca să vorbească, dar nu găsi nimic de spus și-o închise la loc.

— Aha, îți faci griji pentru cum au reacționat mătușa și unchiul tău? întrebă Fudge. Mă rog, n-o să-ți ascund că s-au făcut foc și pară, Harry, dar sunt gata să te primească înapoi vara viitoare, cu condiția să rămâi la Hogwarts în vacanțele de Crăciun și de Paști.

Harry își regăsi graiul.

— *Întotdeauna* rămân la Hogwarts în vacanțele de Crăciun și de Paști, spuse el. Și nu vreau să mă mai întorc în viața mea pe aleea Privet.

— Hai, hai, sunt sigur că n-o să mai spui asta după ce-o să te liniștești, zise Fudge cu un glas îngrijorat. În fond, e familia ta și sunt convins că ți-neți mult unul la altul... mă rog, undeva *foarte* în adâncul vostru.

Harry nici nu încercă să-i schimbe lui Fudge punctul de vedere. Încă aștepta să audă ce avea să i se întâmple de-acum încolo.

— Prin urmare, continuă Fudge, ungându-și o a doua pogăcea cu unt, mai trebuie doar să hotărâm unde o să-ți petreci ultimele trei săptămâni de vacanță. Eu îți propun să-ți iei o cameră aici, la Cazanul Găurit, și...

— Stați puțin, izbucni Harry. Și pedeapsa mea?

Fudge clipi des.

— Pedeapsa?

— Am încălcat legea! spuse Harry. Decretul de Limitare a Vrăjitoriilor Comise de Minori.

— Vai de mine, băiete, doar n-o să te pedepsim pentru atâta lucru! strigă Fudge, gesticulând nerăbdător cu pogăceaua. A fost un accident! Nu-i trimitem pe oameni la Azkaban doar fiindcă și-au umflat mătușile!

Numai că asta nu se potrivea deloc cu felul în care decurseseră relațiile cu Ministerul Afacerilor Magice în trecut.

— Anul trecut am primit o muștrare oficială doar fiindcă un elf de casă a făcut chisăliță o budincă acasă la unchiu-meu! spuse Harry încruntat. Cei de la Ministerul Afacerilor Magice mi-au pus în vedere că, dac-o să mai fac vrăji acolo, o să fiu exmatriculat de la Hogwarts!

În cazul în care pe Harry nu-l înșelau ochii, Fudge păru să capete deodată un aer stânjenit.

— Lucrurile se mai schimbă, Harry... trebuie să ținem cont... dată fiind atmosfera de acum... doar *nu* vrei să fii exmatriculat, nu?

— Cred și eu că nu, răspunse Harry.

— Păi și-atunci de ce ne mai batem gura? râse Fudge fără să se sinchisească. Hai, Harry, ia o pogăcea, cât mă duc eu să văd dacă ți-a făcut Tom rost de cameră.

Fudge ieși din separeu, iar Harry se uită lung după el. Se petrecea un lucru din cale-afară de ciudat. De ce l-ar fi așteptat Fudge la Cazanul Găurit, dacă nu ca să-l pedepsească pentru ce făcuse? Și dacă tot se ajunsese aici, oare nu era neobișnuit ca ministrul Afacerilor Magice să se implice *personal* în chestiunile referitoare la vrăjile minorilor?

— Camera unșpe-i liberă, Harry, spuse Fudge. Cred c-o să te simți foarte bine-n ea. Doar un lucru, și sunt sigur c-o să înțelegi: nu vreau să te mai arăți prin Londra Mageamiilor, bine? Rămâi frumușel pe Aleea Tor. Și trebuie să te-ntorci aici în fiecare seară, înainte să se lase întunericul. Înțelegi, nu-ncape vorbă. L-am pus pe Tom să fie cu ochii pe tine.

— Bine, zise Harry încet, dar de ce...?

— N-avem chef să te pierdem din nou, nu? făcu Fudge, cu un răs sănătos. Nu, nu... mai bine să știm unde ești... adică...

Fudge își dresese glasul cu putere și-și trase pe el pardesiul cu dungi subțiri.

— În regulă, am plecat. Am multe pe cap.

— S-a mai auzit ceva de Black? întrebă Harry.

Lui Fudge îi alunecară degetele pe clema metalică a pardesiului.

— Ce-ai zis? A, ai auzit... mă rog, nu, încă nu, dar e doar o chestiune de timp. Paznicii de la Azkaban n-au dat greș niciodată... și nu i-am mai văzut atât de furioși.

Fudge se înfioră ușor.

— Rămas-bun, atunci.

Întinse mâna, iar lui Harry îi veni brusc o idee când i-o strânse.

— Ăă... domnule ministru. Pot să vă-ntreb ceva?

— Sigur, zâmbi Fudge.

— Elevilor din anul trei de la Hogwarts li se dă voie să meargă la Hogsmeade, dar unchiu-meu și mătușă-meă nu mi-au semnat biletul de voie. Credeți c-ați putea s-o faceți dumneavoastră?

Fudge păru stingherit.

— Of, spuse el. Nu. Nu, Harry, îmi pare rău, dar din cauză că nu-ți sunt nici părinte, nici tutore...

— Dar sunteți ministrul Afacerilor Magice, îl întrerupse Harry nerăbdător. Dacă mi-ați da voie...

— Nu, Harry, îmi pare rău, dar regulile sunt reguli, i-o tăie sec Fudge. Poate c-o să reușești s-ajungi la Hogsmeade la anul. De fapt, chiar cred c-ar fi mai bine dacă n-ai... da... mă rog, am plecat. Ședere plăcută, Harry.

Fudge îi zâmbi băiatului și îi mai strânse o dată mâna, apoi ieși din încăpere. Imediat se ivi Tom, care-l privi binevoitor pe Harry.

— Dacă sunteți bun să mă urmați, domnu' Potter, spuse el. V-am dus deja lucrurile sus...

Harry se ținu după Tom și urcă pe niște scări frumoase de lemn până la o ușă cu numărul 11 pe o plăcuță de bronz, pe care Tom o descuie și o deschise.

Înăuntru erau un pat care arăta foarte comod, câteva piese de mobilă din lemn

de stejar foarte lustruit, un foc care trosnea vesel și, cocoțată pe șifonier...

— Hedwiga? se minună Harry.

Bufnița albă ca zăpada clămpăni scurt, își deschise aripile și ateriză pe brațul lui Harry.

— Aveți o bufniță isteată foc, chicoti Tom. A sosit cam la cinci minute după 'mneavoastră. Dacă aveți nevoie de ceva, domnu' Potter, nu ezitați să-mi spuneți.

Se mai înclină o dată și plecă.

Harry rămase multă vreme pe pat, mângâind-o distrat pe Hedwiga. Pe fereastră,

cerul se schimba repede dintr-un albastru închis și catifelat într-un cenușiu rece, ca de oțel, iar pe urmă, mai încet, într-un rozaliu presărat cu punctișoare aurii. Lui Harry nu-i venea să creadă că plecase de pe alea Privet cu doar câteva ore mai devreme, că nu fusese exmatriculat și că-l așteptau trei săptămâni fără urmă de alde Dursley.

— A fost o noapte nemaipomenit de ciudată, Hedwiga, căscă el.

Și, fără ca măcar să-și scoată ochelarii, se prăbuși pe perne și adormi.